

de Vrije als zoodanig juist geen bezwaren heeft, maar hij heeft wel eens gehoord dat het leven der studenten lang niet *dat* is wat het wezen moest. „Zokze din'g” zegt Berghuis, „doar kin 'k nait best over; en dat aan 'n Gereformeerde schoul.”

„Kunt U feiten noemen?” vraagt meester.

„Nou”, is het antwoord, „feit'n, feit'n, dei wait 'k nou zoo op 't oogenblik nait, mor d'r wordt toch wel over kloagd.”

„Nu,” aldus meester weer, „laat ik U dan dadelijk zeggen, Berghuis, dat het een *besliste onwaarheid* is, dat het leven der studenten aan de V.U. aanleiding zou geven tot eenige *bijzondere* klacht. Zeker — er is wel eens iets voorgevallen, dat niet door den beugel kon, maar het zou toch ook een wonder genoemd moeten worden, wanneer zulks *niet* het geval ware. U moet niet vergeten dat het die studenten net gaat als ons: ze zijn geen heiligen; en ook moet U in aanmerking nemen, dat ze niet alle uit gezinnen komen, waar een goede tucht heerschte.”

„Ie mout'n mit zokze ding'n ook nait vergeet'n” zegt Huisman, „dat ze voak hail slim aandikt word'n; binn'n rommel proatjesmoakers, dat wil 'k joe vertell'n.”

„Van praatjesmakers gesproken,” zegt meester, „'t is wel eens voorgevallen dat een student omtrent zijn medestudenten verhalen vertelde, die onwaar bleken; dit wellicht om zichzelf een, overigens zeer twijfelachtig, aanzien te geven bij zijn hoorders!”

„Nou ja,” zegt Berghuis, „as dat din mit dei student'n maist proatjes binn'n, din is 't vanzulf zooveel te beter, mor aan de Vrije Universiteit doun ze ook altied nog aan dat gruinloop'n, en doar heb ik din toch 'n geweldige hekel aan. Ik zeg altied: dat is wat veur de wereld, mor nait veur ons, en komt ook niks gain gouds van, van aal dei meroakels.

„Om joe de waarheid te zegg'n,” aldus Huisman, 'k heb d'r vrouger net zoo over docht, en mie d'r ook aal voak kwoad over moakt. Mor ie wait'n wel: 'n oomzegger van